

— Какво ти е, Лало, попита ѝ майка ѝ.

— Нищо ми не е, мале, каза тя съ слабъ гласъ и сѣдна, като подпирѣ главата съ рѣцѣтъ си.

Майка ѝ, заета съ пържене на манджата, не обърна вече внимание на дъщеря си. Тя самà бѣше твърдѣ раздражена и, като бъркаше силно съ лъжицата въ тиганята, тя кълнѣще синоветѣ си:

— Да ги прокъса! да ги истрѣшка всичкитѣ, дѣто ще уморѣтъ баща си безъ врѣме!..... Едвамъ се е повдигналъ, ето сега ще му припадне. Да имъ опустѣе вѣстанието! Отъ дѣка тѣй пощрѣклѣхъ и побѣсенѣхъ всичкитѣ? Па и Гина, лудетината, та дорѣ и куфоглавиятъ Генко, и тѣ съ пексемедъ ще ги хранѣтъ, чапкнитѣ! Да ги задавене макаръ!

Влѣзна кака Гинка. Тогава Юрданица стовари гнѣва си на нея.

— Защо толкова ядъ, мамо? Ти трѣба още да се радвашъ... Чорбаджийкитѣ трѣба да даватъ примѣръ още...

— Гино, млъкъ, искрѣщѣ майка ѝ. Азъ тебе те не слушамъ, ти си луда!

— Не съмъ луда, ами съмъ народна българка! отговори распалено кака Гинка.

— Народна българка? За това ли биешъ мжжѣтъ си ката день?

— Биж го, че ми е мой ступанъ, то друга политика: вѣтрѣшна политика.

— Ухъ, лудетино, ти пò ли искашъ да си българка отъ баща си? Да знае той, че ти четешъ вѣстници отъ Соколова, ще ти опуха праха, не гледай, че си четирийсетгодишна женуряга...

— Мале, лъжешъ, като катунарка!... Азъ по коледа подкарахъ трийсетъ и втората си година. Азъ пò знамъ колко години съмъ!

Но тоя диалогъ биде прѣкъснатъ отъ слугинята.